

Rens van der Vorst

PRETTY WILD WOMAN

**Uitgeverij
kleine Uil**

DEEL I

De dood van de drummer

1

Op de vroege zondagmorgen van 28 augustus 2005 kwam er een einde aan de rustige oude dag van Jozef Koevoets.

Hij fietste samen met zijn vrouw, Betsie, door de verlaten polders van Oudenbosch. Bij de oude watermolen stapten ze af en tuurden over de grasvelden. Ze waren een half jaar geleden begonnen met hun nieuwe hobby: vogelen.

Jozef haalde een verrekijker uit zijn rugzakje. De zon stond laag en weerkaatste op een voorwerp een paar honderd meter verderop in de berm.

‘Het is een auto,’ zei Betsie, knijpend met haar ogen.

Jozef stelde de kijker scherper en toen de zon even achter de wolken verdween, en Jozef de auto beter in beeld kreeg, begon hij zich af te vragen of zijn nieuwe hobby wel zo’n goed idee was geweest.

‘Laten we gaan,’ zei hij.

‘Hoezo?’

Jozef keek om zich heen. Ze waren helemaal alleen.

‘Er ligt daar een lijk, Betsie.’

‘Een lijk? Weet je het zeker?’

Voordat Jozef zijn vrouw kon tegenhouden, peddelde ze op haar elektrische *Sparta Ion*, de fiets die de natuur een handje helpt, naar de auto. Toen Jozef even later arriveerde, was Betsie al afgestapt. Naast de auto lag een magere man.

‘Inderdaad, een lijk,’ zei Betsie.

‘Ik zei het toch.’

Betsie bestudeerde de man. Hij lag op zijn rug. Zijn blonde haar was rood van het bloed.

‘En nu?’

‘En nu? Nu gaan we onmiddellijk weg,’ zei Jozef.

‘Moeten we de politie niet bellen?’

‘En dan? De hele dag op het bureau zitten? De kleinkinderen komen vanmiddag, Betsie! We gaan naar het strand.’

Jozef keek in de richting van de watermolen. Hij meende in de verte een auto te horen.

‘Wacht even,’ zei Betsie. Ze haalde een digitale fotocamera uit haar heuptasje.

‘Wat ga je doen?’

‘Jij gaat een foto van mij nemen.’

‘Een foto? Ben je gek geworden?’

‘Doe niet zo flauw, Jozef. Dat is toch leuk voor de kleinkinderen. Anders geloven ze ons nooit.’

Betsie gaf het fototoestel aan haar man.

‘Kom op, Jozef, één foto.’

Het geluid van de auto in de verte was niet meer te horen.

‘Alsjeblieft, Jozef? Het is weer eens wat anders dan een foto van een grutto.’

Jozef gaf zich gewonnen. De zon kwam vanachter een wolk tevoorschijn en zorgde voor precies de juiste belichting. Betsie poseerde naast het lijk. Ze wees ernaar en trok een vies gezicht. Haar tong hing uit haar mond.

‘Ongelooflijk,’ zei Jozef terwijl hij afdrukte.

‘Inderdaad,’ zei Betsie verheugd. ‘Een écht lijk – net als in Baantjer.’

2

Een dag eerder wreef Eddie de Wilde de slaap uit zijn ogen. Hij douchte en trok een hagelwit Elviskostuum aan. Op de radio beloofde de weervrouw opnieuw een tropische dag. Eddie dronk zwarte koffie en bladerde door de krant. Daarna pakte hij zijn sigaretten en autosleutels van de keukentafel.

Eddie de Wilde was een grote man, veel te groot voor zijn auto, een grijze Kia Pride. Hij vouwde zich met moeite achter het stuur en zette een zonnebril met een opvallend, zilveren montuur op zijn neus.

Tegen de middag arriveerde hij bij camping Het Haasje. De eigenaar, een man met witte sokken in leren sandalen, wees hem de weg naar de kantine.

Eddie parkeerde de Kia. Uit de kofferbak haalde hij een cd-speler, een mixer, twee speakers, een microfoon, een spot, een discobal met een barst erin en een diplomatenkoffer. Hij zette de apparatuur op een klein podium en sloot alles op elkaar aan. De discobal bevestigde hij aan het systeemplafond.

Uit de koffer viste hij een nietmachine, een stiften en een stapel flyers met zijn afbeelding en de volgende tekst:

Eddie De Wilde – UnderCoverArtiest

Voor Uw Feest Der Herkenning

(bekend van Pretty Wild Woman)

Hij telde twintig exemplaren af en schreef op elke flyer: ‘Vanmiddag om vier uur in de kantine!’

Daarna wandelde hij de camping op. Zo nu en dan niette hij een flyer aan een boom. Na enkele minuten bereikte hij een klein recreatie-meer met een smal strand vol met parasols, klapstoeltjes en koelboxen.

Eddie deelde flyers uit aan de badgasten, die zich afvroegen wat de grote man in het Elviskostuum op hun familiecamping kwam doen. Toen enkele kinderen enthousiast op Eddie afkwamen, maakte hij zich snel uit de voeten.

Op een terras bestelde hij een flesje bier, en even later nog één. Het zweet liep langs zijn brede rug. Een kwartier later bestelde hij een derde flesje. Vanmorgen had hij in de krant gelezen dat regelmatig drinken de kans op dementie verkleint.

Het had hem teleurgesteld.

Eddie de Wilde dronk juist om te vergeten.

3

Iets meer dan twintig jaar geleden zag het leven van Eddie de Wilde er heel anders uit. In die tijd timmerde hij aan de weg onder een artiestennaam die voorbereid was op de internationale markt: Johnny Day.

Eddie was de charismatische voorman van Johnny Day & The Revolvers, een vijfmansformatie die successen vierde in de Brabantse feesttenten, niet in de laatste plaats dankzij Alice, de beeldschone zangeres.

Iedereen in de band was verliefd op Alice, maar het was Eddie die haar hart wist te veroveren. Ze trouwden groots. Eddie had zijn muze gevonden en begon met het componeren van een nummer dat zijn meesterwerk moest worden: *Pretty Wild Woman*.

Toen hij na een paar weken een eerste versie liet horen, vonden de overige bandleden al na één couplet dat het nummer verdacht veel leek op de beroemde hit van Roy Orbison. Eddie schreef stug door. *Pretty Wild Woman* zou zorgen voor zijn doorbraak. Met of zonder The Revolvers.

Maar de dingen liepen dramatisch anders.

Terwijl Eddie in een studio de laatste hand legde aan zijn meesterwerk, sloeg elders het noodlot toe. Een koppenmaker bij de plaatselijke krant formuleerde het een dag later als volgt:

Alice Day bezwijkt aan overdosis

Eddie was ontroostbaar. Het enige wat hem in de dagen erna op de been hield, was dat er van alles geregeld moest worden. Tijdens de

drukbezochte uitvaart zong hij voor het eerst, met een snik in zijn stem, zijn *Pretty Wild Woman*.

De reacties waren lauw, zelfs voor op een begrafenis.